

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra JESU CHRISTI GIENTAGNE LIV I DEN AARLIGE NATUR

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 211. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633870545632/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Hvor er den Ild, som venligt ulmed?
Er den bag vaade Grene slukt?
Hvor er det søde Blod, som svulmed,
Som funkled i den klare Frugt?
Umaadelige Bægre bramme
Blandt Skaren, ryggesløs og vild,
Thi brænder nu som Helveds-Flamme,
Hvad før har smilt, som Himmel-Ild.

De Sandheds-Ord, du kierlig talte,
I Vindens Pust, i Fuglens Røst,
Som Blomsterflokkens Farver malte,
Som lued i den Renes Bryst,
De Sandheds Ord, den store Naade,
Slet ingen Virkning har frembragt.
Nu vil man nedrig dig forraade,
Saa stor er Helveds onde Magt.

At du fra Fadren mon svæve
I himmelsk Salighed herved,
For Sielen til sit Hiem at hæve,
Af sand, uskrømtet Kierlighed,
For Støvet af sin Drøm at vække,
For dem, som dybt i Polen gaae,
En kraftig, hielpsom Haand at række —
Det skønner Ingen, Ingen paa!

Den hulde Blomst de snart mon glemme,
Det Himmelvink de ey forstod,
De døved vildt Naturens Stemme,
Og ryggesløst de drak dit Blod.

Din Godhed og din hulde Naade
Fandt ingen from, taknemlig Giest,
Med Haan de Alt med Fødder traade,
Og raabe nu: Korsfæst! Korsfæst!

Derfor paa disse skumle Steder,
Ved denne nøgne, tørre Hæk
Rørt og medlidende du græder
I Kedrons vemodfulde Bæk.
Ey før dig selv din Taare strømmer,
Ney, for den hele, hele Slægt
Den bitre Kalk du blidt udtømmer
Og bukker under Korsets Vægt.

For til Opmærksomhed at drive
Den Flok, der ey din Skønhed saae,
Du lader dig af Torne rive,
Og Haglens blege Bødler slaae.
At Døden hver en Fryd begraver,
At evig Glands kun hist er til,
Det viser du mens du tillaver
Det blodigstore Sørgepil.

Alt seer jeg lumsk dem hid at drage,
Sagtmodigt paa det tørre Mus.
Din *Glorie* de vil forjage,
Med *Lamper* og med røde *Blus*.
Den visne Hauge op de lyse;
Men Svampe, som blandt Tidsler groe,
Ved Lygtens Skin af Kulde gyse,
Hvor før i Solen Blomster loe.